

Forpligtelser. Først for ca. 14 Dage siden modtog Enken en Skrivelse fra Indenrigsministeriet, dateret 31. Oktober. I Skrivelsen redegjordes for Sagen, og den sluttede saa med følgende: „I den Anledning skal man til Efterretning meddele, at Indenrigsministeriet under Hensyn til det i vedlagte Afskrift af en fra Retslægeraadet indhentet Erklæring af 19. Maj anførte ikke har kunnet tiltræde Raadets Afgørelse.“

Jeg tror, at det var den højtærede Justitsminister, der forleden her i sin Tale saa stærkt fremhævede, at Ekspeditionen i de forskellige Ministerier var umaadelig hurtig, og han søgte langt ud omkring for at finde Aarsagerne til, at Sagerne nu og da forsinkedes. Det er da værd at bemærke med Hensyn til den foreliggende Sag, at Arbejderforsikrings-Raadets Kendelse om, at den paagældende Enke skulde have 12 000 Kr. i Erstatning samt en Begravelses-hjælp paa 200 Kr., fik hun den 21. November i Fjor. Retslægeraadets Udtalelse og Indstilling om Sagen, der jo danner Grundlaget for Indenrigsministeriets Kendelse, forelaa den 19. Maj, men først den 31. Oktober, altsaa ca. et Aar efter at Arbejderforsikrings-Raadet havde tilkendt Enken Erstatning, først da faar hun den sørgelige Meddelelse, at Ministeriet er gaaet imod Arbejderforsikrings-Raadet og har frataget hende den Erstatning, der var hende tilkendt. Her synes jeg, der er Grund til at beklage sig over Ekspeditionens Langsomhed. Der staar den fattige Enke med sit Barn, hun arbejder paa Fabrikken for at faa det fornødne til deres Underhold, de har det meget smaat, men hun tror sig tilkendt et Beløb af 12 000 Kr. og mener, at Sagen er afgjort — man kan ikke forlange af hende, at hun skal være indei Lovens Appelbestemmelser, hvilket hun imidlertid senere kom, da hun fik Oplysningerne fra Arbejderforsikrings-Raadet. Det er ganske urimeligt og ubilligt, at hun har maattet vente et helt Aar paa Sagens Afgørelse, og tænk saa hvilken Afgørelse! Hvilket Slag har det ikke været for denne Enke pludselig at se sig berøvet den tilkendte Erstatning.

Det er overordentlig interessant at se, hvad det er, der har foranlediget Indenrigsministeren til ikke at følge Arbejderforsikrings-Raadet i det foreliggende Tilfælde. Der henvises til Retslægeraadets Indstilling i Sagen, og det er rigtigt, at Retslægeraadet har udtalt sin Betænkelighed ved, at der ydes en saadan Understøttelse, da den tilskadekomne, forinden han kom til Skade, har lidt af Sukkersyge. I Almindelighed plejer den Opfattelse at gælde, at i Tilfælde

af at en Sukkersygepatient kommer alvorligt til Skade, faar et Saar eller lignende, indtræder der en Krise, som kan være meget farlig, og som ikke sjældent ender med Døden. Her er Retslægeraadet imidlertid kommet til det Resultat, at Dødsfaldet skyldes Sukkersygen og ikke staar i Forbindelse med Ulykkestilfældet. Den sidste Bemærkning i Retslægeraadets Erklæring lyder saaledes: „Retslægeraadet finder det derfor betænkeligt at fastslaa, at der er nogen Aarsagsforbindelse mellem Ulykkestilfældet og Mandens Død.“ Retslægeraadet havde altsaa Betænkelighed. Arbejderforsikrings-Raadet, der har haft med saa mange Tilfælde at gøre, og som har den fornødne lægekyndige Bistand, havde ingen Betænkelighed ved at konstatere, at Sukkersygen maaske nok havde været Hovedaarsagen, men at det voldsomme Udbrud af Sukkersygen paa det givne Tidspunkt skyldtes den Beskadigelse, som den paagældende har paadraget sig under Udførelsen af sit Arbejde. Hvis denne Beskadigelse ikke var kommet til, var det sandsynligt, at Manden havde levet den Dag i Dag og maaske endnu i mange Aar. Arbejderforsikrings-Raadet har heller ikke siden haft nogen Betænkelighed, for da Retslægeraadets Afgørelse blev tilstillet det, fastholdt det sin Opfattelse og hævdede fremdeles, at Enken var berettiget til Erstatningen paa de 12 000 Kr. og Begraveshjælpen paa 200 Kr. Men det rige Aktieselskab tyede altsaa til Indenrigsministeren med Anmodning om at være sig behjælpelig med at faa de 12 000 Kr. pillet fra den fattige Enke, og desværre viste det sig, at Indenrigsministeren var Selskabet følgagtig. Af den Skrivelse, som jeg her gengav et Brudstykke af, fremgaar det, at Indenrigsministeren i Modsetning til Arbejderforsikrings-Raadet har holdt med Livsforsikringsaktieselskabet mod den fattige Enke. Desværre er Indenrigsministerens Afgørelse endelig og kan ikke appelleres. Man vil forstaa, hvilken Ulykke der herved har ramt det fattige Hjem. Og det er ikke alene dette fattige Hjem, som kommer til at føle denne Ulykke, men der vil sikkert ude omkring i Arbejderklassen opstaa en Usikkerhed og Uhygge paa Grund af denne Afgørelse. Jeg skal undlade at nævne Selskabets Navn her i Dag, for jeg haaber, at det skulde lykkes at opnaa noget ved at appellere til det. Jeg er temmelig sikker paa, at dette Selskab er overordentlig vel situeret — det kan et Ulykkesforsikrings-selskab jo ikke godt undgaa at blive, saadan har vi maget det gennem Lovgivningen. Naar det nu bliver bekendt, at man i Indenrigsmini-